

VERMUND & UFFE

Billedet af Uffe hin Spage, hænger på en af Duborg-Skolens mange og lange gange.

Fortællingen om Vermund og Uffe Danmarks Historie

Af Nik. M. Helms

Vermund var en navnkundig konge i Jylland. Han havde været stærk og mægtig i sin ungdom; men nu var han gammel og svag. Han havde i sin alderdom fået en søn, Uffe, og han glædede sig til, at denne lille dreng engang skulle blive så stor og dygtig, at han kunne bruge Vermunds gode sværd Skræp. Men da Uffe voksede til, blev han ikke som andre børn; han blev nok meget stor og fik vældige kræfter, men han legede ikke og talte og lo aldrig.

Nogle sagde, at han var stum, andre, at han ikke havde sin forstand, og Vermund sørgede. En dag tog han Skræp og gik ud og gravede det ned. Når hans søn aldrig ville blive i stand til at svinge det, skulle ingen fremmed have det. - Vermund blev stadig svagere, og til sidst blev han blind. Det rygtedes i andre lande, at det stod ilde til i Danmark. Sakserkongen sendte Vermund det bud, at sådan en blind og svag mand kunne ikke styre

Danmark, og derfor ville sakserkongen tage det. - Hvis Vermund ikke ville afstå det, kunne han lade sin søn gå i tvekamp med sakserkongens søn; den, der sejrede, skulle have begge rigerne.

Hverken Vermund eller hans mænd vidste råd i denne nød. Vermund sagde, at han ville kæmpe; men det var jo umuligt. Da hørte han en stemme, han ikke kendte, svare sakserkongens sendebud: „Jeg

vil tage kampen op både med sakserkongens søn og med hans bedste kæmpe."

Vermund spurgte, hvem der talte, og han ville slet ikke tro det, da man sagde ham, at det var hans søn. - Uffe, som de troede var en tosset stakkel, havde svaret som en helt.

Nu gjaldt det om at forberede alt til kampen. Uffe skulle klædes i brynje; han skulle øves i at bruge sværd. Men han var så stor og kraftig, at han sprængte hver brynje, han prøvede, og så stærk, at sværdene splintredes, når han huggede med dem. Til sidst fandt man Vermunds brynje; den kunne han have på, selv om den måtte stå åben i siden. Med stor møjje fandt man det sted,

hvor Skræp var gravet ned, og snart holdt Uffe det i sin hånd. Han ville prøve, om det gamle rustne sværd duede endnu; men hans fader bad ham stikke det i skeden til kampens dag. Det var alt for voveligt at prøve Skræp.

Så kom dagen. På en lille ø i Ejderen mødtes Uffe med sine to modstandere. Vermund sad i en stol på broen tæt derved. Stolen stod lige ved åbredden; han ventede ikke, at hans søn skulle sejre, og hvis Uffe faldt, og Vermund mistede både sin søn og sit rige, ville han kaste sig i åen. Han sad og lyttede. Han kunne høre klangen af saksernes sværd mod Uffes skjold; men lidt efter hørte han et andet sværd hvine gennem luften. Det var Skræp, der

klang. - Vermund rykkede sin stol langt ind på broen, og snart efter hørte han danernes endeløse jubel: Uffe havde sejret både over kongesønnen og kæmpen.

Fra nu af blev Uffe konge i Danmark og i saksernes rige, og han blev en viis og god konge. Han fortalte nu, at han havde været så tavs, fordi hans faders råd altid var kloge og gode; derfor behøvede Uffe ikke at tale. Men han havde også været bedrøvet, fordi to danske mænd engang havde kæmpet mod én mand, en svensk konge, og dræbt ham; det var den vanære for alle danske, som Uffe havde sørget over, og derfor måtte han nu kæmpe ene imod to for at give sit folk æren tilbage.